

Kelemen Attila

KÓHAJÍTÁSNYIRA BALTAⁱ

Így írok, de írhatnék úgy is, teljes könnyedséggel, mégis inkább így írok.

**

Az író ember sokat foglalkozik a kezével. Kapcsolatot létesít vele, azon tűnődik szép-e, s ha szép, azon, hogy lehet ennyire szép.

**

Posztmodern filozófus szerelmi vallomása. Leleményem próbáját látom abban, hogy leírva, szembe állítsam magammal és leleplezzem, felbontsam jelenlegi mikéntiségem. Később belátom: reménytelen; amit érzek nem függeszthető fel jelenlegi önmagam végig vitt felfüggesztése nélkül. Másrészt, amit érzek annyira megerősíti jelenlegi valómat, hogy hiába is küzdenek, nem vagyok képes megingatni. Asszonyom, nem tudom lebontani jelenlétét, mert jelenléte *az* ami által eltűnik a létemmel kapcsolatos kételkedés. Helyzetem ellentmondásossá válik: még akkor is ha elutasítja, hogy jelenlétével betakarjon, az sem tesz mondjuk boldogtalanabbá, mert az a foglalatosság, hogy rendezzem az Önről készült képeimet (hogy ezeket ide-oda terelem, például az alá a név alá: <betakar>), már önmagában is katartikus. Ez akkor válik paradoxonná, amikor fölidézem, hogy a magátólértetődőség nemcsak a visszavonhatatlan találkozás, hanem a folytonos egymásra eszmélés magátólértetődősége is.

**

Ha a szavak alatti jelentések korcsolyázni tudnának, életem vers lenne.

**

A katedráknál ülő animátoraink látványos többségéről. Ha úgy érezzük, hogy bizonyos szerepek nem hitelesek, és ha ezt a szerep(té)vest általánosnak találjuk, tipológiákat állítunk fel. A tipológiák megvédenek bennünket a közönségességtől, mert helyet biztosíthatunk az eltorzult szerepekbe kövült kicsi erényeknek is, de mindezt anélkül, hogy a kérdésfelvetés lényegétől, az általános szerepficamtól eltávolodnánk.. Egy kis csoportban (Orti Oricellari) nekiveselkedtek, hogy meghúzzák a farsangi arcok

vonalaikat, minek után már számot adtak az ebben rejlő lehetőségekről. Azt sem szabad letagadni, hogy ezzel az empirikus játszadozással kényelmetlen tehetetlenségükre kerestek valamiféle időleges vigaszt. Megpróbálták orrokat és szájukat mintázni (a tárgy sajátossága, hogy ezeken a fantomképeken sem szemnek, sem fülnek nem kell szerepelnie). Később derült ki, elmarad a karnevál, nem csak szellemben de a hiányát betakaró stratégiákban is szegények vagyunk. Van ilyen: egy típusból álló tipológia?

**

Templomban is ismerkedni, színházban házasodni, kedvesemmel alkalmasint könyvtárba járni.

**

Sokat beszéltem barátaimmal művelődésünk brahmanjainak libidinális problémáiról, és nem kevesebbet arról, hogy mennyire hiányában vagyunk az autohton elméleti írásoknak. Úgy gondolom ez a két vonatkozás nem csak egyszerűen összefügg, hanem egyenesen ugyanannak a dolgnak a két közelítéséről van szó. Különben sem lehet egy művelődés csak egyetlen vonatkozásban vérszegény!

**

A cinikus ember titka, hogy vagy igaza van, vagy igaza lesz.

**

Akik le vannak maradva, nietzschei jelentések nyomán mondják: a reflexió lerombolja a mítoszainkat. A mesterek persze kettős játékot játszanak: a felületen mítoszbontással foglalatoskodnak, hogy aztán egyetlen reflexióval mindent ködbe ágyazzanak. Ezt is csak puszta stílusgyakorlatból. Ha már végképp nem bírják elviselni saját alakoskodásukat, rózsajelüket párologtatnak vagy meghallgatják Beethovent valamelyik klasszikussá vált előadásban.

**

Ajándék barátomtól. Kevés szót kaptam ajándékba, és ezeken belül is nagyon szerény az aránya azoknak, amelyek az élő szó útján és nem olvasmányaim által keltek életre és leptek meg (pontosabban leptek által, vagy talán inkább leptek szét). Óvodás lehettem még, amikor mély töprengésbe estem azt hallván valakitől, hogy elefánt-telefánk. Elefánt-telefánk, ezt a képződményt rögtön a magaménak éreztem, mert tudniillik egy olyan realitást ragadott meg, amely eleddig számomra csak diszparáltságában volt jelen, és pont ez a szétdaraboltság, meg nem ragadhatóság bántott ekkor a leginkább, mert ugyanakkor tudatában voltam annak, hogy ezek az atomizált tények minden látszaton

túl mégiscsak együvé tartoznak. Problémámat, a fogalmilag meg nem ragadott, de már tudatosított realitás tarthatatlan helyzetét játszótársam oldotta föl – rá sajnos már nem emlékszem – s tette mindezt egy egyszerű mellérendeléssel. Most is vannak játszótársaim, az egyiktől kaptam ajándékba azt az operacionális kategóriát, élő szintagmát, amellyel könnyen megragadhatóvá válik számomra az az erkölcsi-intellektuális realitás, amely az ajándékba kapott kép nélkül sok ideig, de lehet, hogy soha nem jelent volna meg számomra arczában, testjében. Zoltánka, ahogy mondod, ez tényleg A Nagy Erdélyi Magyar Körbebaszás.

**

Kőhajításnyira balta.

¹ Kedves Szilárd, az itt található fegyelmetelenségek egy nagyobb terjedelmű kéziratból érkeznek. Itt-ott kicsit átírtam őket felkérésednek. Ide kívánczok még: nem tudom letagadni nagy örömet, hogy napvilágot lát egy olyan kiadvány, amely valamiféle „kifelé” mutató beszédmód transzcendenciája alatt születik (hogy rosszabbat ne mondjak), és hogy ebben néhány bekezdésnyi közlési teret ajánlottál fel a számomra. Annak terhe alatt, hogy olvasatom nem vág össze szándékaiddal, a Kelléklet szerkesztői stratégiájában egy olyan gesztust látok, amely csak nehezen egyeztethető össze az itteni pszeudo-filozofálás fáradt olaj szagával.